

nes fulde Tid og som Regel ved Kirker, hvor der er to Gravere, for anden Gravers Vedkommende.

Gravere og Kirkebetjente har ligesom Klokkere vel ikke haft nogen Ret til Pension, men de have dog haft Adgang til at opnaa en pensionslignende Understøttelse af Kirken. Dette Forhold bør ordnes saaledes, at det fastslaas, at disse Tjenestemænd med Hensyn til Pension ligestilles med Statens Tjenestemænd.

Et *Mindretal* ønsker at udtale følgende i Anledning af den Pensionsret, som nu i Overensstemmelse med Tidens Krav gives de faste Kirkefunktionærer. Efterhaanden som Pensionsretten udvides, har der vist sig en Tilbøjelighed til ikke at ville ansætte ældre Mænd, idet Forholdet mellem Antallet af Funktionsaar og Pensionsaar bliver ugunstigt, og Pensionen derfor for byrdefuld. Ældre Personer afskæres derved ofte fra Stillinger, som de fuldt magtede. Da de her omhandlede Stillinger netop er af denne Art, foreslaas det, at den egentlige Pensionsret begrænses til dem, der ansættes inden deres 35. Aar, medens der ellers godskrives vedkommende et Løntillæg paa 10 %, der i Forening med de tilbageholdte $2\frac{1}{2}$ % skal anvendes til Pensionsforsikring efter nærmere Anvisning. Herved hæves Betænelighederne ved at ansætte ældre Personer, som iøvrigt er egnede, og der opnaas en rationel og fuldt retfærdig Løsning, idet man faar Pension i Forhold til sin Tjenestetid; har man i sin tidligere Stilling været pensionsforsikret, kan man ved den saaledes fortsatte Præmiebetaling ofte opnaa sædvanlig Pension. De nu i Embede værende Personer bør dog have Pension efter Hovedreglen.

Ved Fatssættelsen af Lønninger for Gravere (Kirkebetjente) fremkommer den Vanskelighed, at disse Tjenestemænd lønnes af forskellige Midler, dels af Kirken og dels ved Andel i Præste-, Degne- og Klokkerpengene, dels endelig ved Andel i Offer og Accidenser. Ved flere af det københavnske Kirkefond tilhørende Kirker lønnes Kirkebetjenten helt af Kirkefondet og ikke af offentlige Midler. Her opstaar da det Spørgsmaal, hvorledes disse Lønninger fremtidig skal udredes.

Det almindeligste er dette, at Graveren (Kirkebetjenten) har Andel i Præste-, Degne- og Klokkerpengene i København samt Ret til Offer og Accidenser. Paa Frederiksberg har Kirkebetjentene Andel i Offer og Accidenser og en Løn af Kirken. Det naturligste vil være, at disse ligestillede Stillinger lønnes af samme Midler, saaledes at den Del af Lønningen, der hidtil har været udredt af Kirken, udredes af Menighedsligningen.

Et *Mindretal* foreslaar følgende Tilføjelse til § 14, 1. Stk. »Paa samme Maade udredes Honorarer til Personer, som udfører en Del af det Arbejde, der efter Regulativet for Gravere henhører til disses Gerning, naar denne efter Kirkens Størrelse ikke kan overkommes af en enkelt Mand, men dog ikke kræver Ansættelse af to.« Det er nemlig irrationelt, at Spørgsmaalet, om der er Brug for en, halvanden eller to Mand, skal influere paa, om Midlerne skal skaffes af Kirken eller af Menighedsligningen.

3. Kantorer og Organister.

Ved alle københavnske og frederiksbergske Kirker er ansat Organister, der i Reglen tillige fungerer som Kantorer. Kun ved 4 Kirker er der nu en særlig Kantor, nemlig ved Vor Frue Kirke, Holmens Kirke, St. Pauls Kirke og Frederiksberg Kirke. Ved Citadelskirken findes en Vicekantor. Medens man mener at kunne udtale, at de særlige Kantorstiliuger ved St. Pauls Kirke og Citadelskirken maa kunne undværes, har man ikke tilstrækkelige Oplysninger til at kunne fastslaa, at Kantorembederne ogsaa ved de 3 andre Kirker kan nedlægges, men man maa dog henstille, at Spørgsmaalet om disse Stillingers Nedlæggelse optages ved Embedsledighed.